

A küldött közgyűlésen az alábbi kitüntetések átadására került sor:

Szociális Munkáért érmet kapott *Dunai Jánosné* (Regöly), Egyesületi Munkáért érmet *Szabó Pálné* (Szeged), Bárczi Gusztáv Emlékérmét *dr. Benyó Imréné* (Budapest). Szívből gratulálunk!

GORDOSNÉ DR. SZABÓ ANNA

Figyelő

„Non omnis moriar...”

„Nem halok meg egészen...” - ezt a horatiusi gondolatot vésették *Ranschburg Pál* sírkövére tanítványai. Amikor 1947-ben *Bárczi Gusztáv*hoz, a Magyar Állami Gyógypedagógiai Főiskola igazgatójához fordultak, hogy a főiskola járuljon hozzá egy *Ranschburghoz* méltó síremlék felállításához, Bárczi így válaszolt: „Nagy örömmel vettem tudomásul azt az ideát, hogy néhai boldogemlékű mesterünknek, *Ranschburg Pálnak* síremléket állítsunk. Szívesen veszek részt az akcióban és igyekszem kartársaimat, az ország többi gyógypedagógiai intézményeit is bevenni a mozgalomba, az áldozatkészségüket megnyerni.” (*Bárczi* igazgató úr levelét *dr. Göllesz Viktor* szíves hozzájárulásával tettük közzé.) Több mint fél évszázaddal később, 1991. május 30-án a *Ranschburg*-tanítványok tanítványai, az általa alapított laboratórium és több szakmai társaság jogutódjainak képviselői emléktáblát állítottak *Ranschburg Pál* tudományos életműve és embersége előtt tisztelegve.

A tábla a Mosonyi u. 6. sz. alatt működő iskola és nevelőotthon falára került, arra az épületre, amelyben *Ranschburg* 1902-ben létrehozta a Gyógypedagógiai Pszichológiai Laboratóriumot. Az ott folytatott kísérletező, fejlesztő munka megteremtette a gyógypedagógia természet-tudományos alapjait, s egyben a magyar kísérleti pszichológia kezdeteit is jelentette.

Az emléktábla avatásán *Pataki Ferenc* professzor, az MTA Pszichológiai Intézetének igazgatója arról szólt, hogy az általa vezetett tudományos műhely eredetét a Ranschburg-laboratóriumtól származtatja, s ezt az intézet személyes hagyományaként tartják számon. „Ez a kisajátítás természetesen teljességgel szimbolikus és rituális, mert nem egy intézmény és egy intézet nevében tesszük ezt, hanem úgy vélekedünk, hogy az a tudomány, amely nem képes emlékezni önnön múltjára és nem képes elevenen tartani azoknak az alapját és emlékét, akiknek a vállain áll, az méltatlan a tudomány rangjára”.

Illyés Sándor főiskolai főigazgató arról beszélt, hogy bár *Ranschburg* szellemi hagyománya ma már intézményesen szétválak, egész szellemisége oszthatatlan.

Ranschburg Pál életrehívója és örökös elnöke volt a Magyar Pszichológiai Társaságnak. A társaság jelenlegi elnöke, *Czigler István* arra hívta fel a figyelmet, hogy a *Ranschburg* által vizsgált jelenségek ma is sokat vitatott kérdései a pszichológiának. Manapság azonban a pszichológiai kísérlet komputerekkel és statisztikai módszerekkel történik, ezek az eszközök

közbeiktatódnak, s ma már nem lehetséges olyan emberközeli kísérleti helyzet, mint ami *Ranschburg* munkájára jellemző volt.

A Magyar Gyógypedagógusok Egyesületének nevében *Isépy Mária* főtitkár kiemelte, hogy a gyógypedagógia szeretettel ápolja és őrzi a nagy tudós emlékét.

A család nevében *Ranschburg Ágnes* pszichológus szökö: „*Ranschburg* hidat vert az európai és a magyar tudományok között, amit jó lenne hasonló szinten folytatni. Jó lenne az örökséget ápolni, gondozni, elérhetővé és közkinccsé tenni a következő generációk számára”.

Az emléktábla kezdeményezése, ennek a gondolatnak a jegyében született.

DR. TORDA ÁGNES

„A fehér bot napja” 1991. évi rendezvényei

A *Magyar Vakok és Gyengénlátók Országos Szövetsége*, a *Magyar Gyógypedagógusok Egyesülete* és a *Magyar Kalobiotikai Társaság* immár hagyományos rendezvénysorozata 1991. évben alaposan kibővült. Két napra tágult, az egyikken szakmai-tudományos témák hangzóttak el, a másik nap a művészeté lett. *Erhartné dr. Molnár Katalin* főtitkár nyitotta meg mindkét nap programját, a sok-sok érdeklődő számára. *Dr. Zajácó Magdolna* egyetemi tanár, *dr. Papp László Tivadar*, *dr. Székely István* és *dr. Vértés László* főorvos, *dr. Csobay Ildikó* szemész szakorvos és *Lázár Sándorné* igazgatónő tartott előadást - szembetegekről, megelőzésről, vakok rehabilitációjáról, hazai és külföldi tapasztalatokról, neves szemorvosokról. Az előadások szép körképet adtak.

A hallgatók örömmel fogadták a szereplő művészeket, akik szívüket, szeretetüket hozták el. Ünnepelhettük *Szabó Miklós* magánénekest, a zene-művészet egyik legnagyobb tenoristáját. A Liszt-díjas érdemes művész ezúttal is gyönyörűen énekelt, többek között *Giacomo Puccini Tosca*-jából *Cavaradossi* Levéláriáját kimagasló tehetséggel tolmácsolta. *Halász Aranka* és *Kokas László*, a Fővárosi Operettszínház magánénekesei szintén jelentős sikert arattak. *Kovács Marianna* fuvolaművész, zeneéletünk kiválósága